

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Naděždy Řehákové a soudkyň JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové ve věci

žalobkyně: **Vinostrada, s. r. o.**, IČO 02967375
sídlem Korunní 588/4, 120 00 Praha 2 – Vinohrady
zastoupená advokátem Mgr. Ing. Ondřejem Dlouhým
sídlem Opletalova 600/6, 602 00 Brno-město

proti
žalovanému: **ředitel inspektorátu Státní zemědělské potravinářské inspekce**
sídlem Za Opravnou 300/6, 150 00 Praha 5 – Motol

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 7. 2022, č. j. SZPI/BF176-20/2022,

takto:

- I. Rozhodnutí ředitele Inspektorátu Státní zemědělské a potravinářské inspekce ze dne 4. 7. 2022 č. j. SZPI/BF176/20/2002 a opatření číslo D022-11575/22/D Státní zemědělské a potravinářské inspekce Inspektorátu v Praze ze dne 23. 6. 2022 se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náklady řízení v částce 45 438,33 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Ondřeje Dlouhého, advokáta.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala přezkoumání rozhodnutí ředitele Inspektorátu Státní zemědělské a potravinářské inspekce (dále jen „žalovaný“) uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno opatření č. D022-11575/22/D ze dne 23. 6. 2022 (dále jen „Opatření“) vydané inspektorkou Státní zemědělské a potravinářské inspekce (dále jen „Inspekce“.) Uvedeným Opatřením bylo žalobkyni nařízeno stažení vín PK 20LT ALZAIA VINO FRIZZANTE BIANCO, Lotto 00255574 a SL 20LT ALZAIA VINO FRIZZANTE BIANCO, Lotto 00244587 (dále jen „předmětná vína“), jež byly uvedeny na zaslaných dokumentech Stampa del documento amministrativo di accompagnamento n. 22ITVEV00192S02699891 ze dne 2. 5. 2022 a Documento di trasporto n.3220692 ze dne 2. 5. 2022.
2. Stažení vín z oběhu bylo žalobkyni uloženo na základě kontrolních zjištění, že žalobkyně porušila § 27 odst. 4 písm. a) bod 6 zákona č. 321/2004 Sb., o vinohradnictví a vinařství (dále jen „vinařský zákon“), a to s termínem splnění do 4 dnů od doručení kontrolního materiálu. Porušení právní povinnosti se měla dopustit tím, že neoznámila dovoz předmětných nebalených vín v množství 1 ks dle § 14a vinařského zákona a při nesplnění oznamovací povinnosti dle § 14a nelze dle § 27 odst. 4 písm. a) bod 6 téhož zákona uvádět vína do oběhu.
3. Proti uvedenému Opatření podala žalobkyně odvolání, v němž jako zásadní namítala, že nebyly dány důvody pro plnění oznamovací povinnosti, neboť předmětná vína jsou vinařským produktem využívajícím výhradně jednorázový obal pro spotřebitele ve smyslu ust. § 3 odst. 1 písm. y) vinařského zákona. K této námitce se vztahovala všechna její odvolací argumentace včetně odkazu na důkazní prostředky. Spor mezi účastníky o plnění oznamovací povinnosti žalobkyně dle cit. zákona tedy vznikl v otázce charakteru obalu, v němž byla předmětná vína dovezena a následně na území České republiky dále obchodně distribuována.
4. O odvolání žalobkyně rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím.

II. Rozhodnutí žalovaného (napadené rozhodnutí)

5. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný vyšel nejprve z průběhu kontroly zaznamenané v Dokladu o provedených kontrolních úkonech č. D019-11575/22 ze dne 1. 6. 2022 a Dokladu o provedených kontrolních úkonech č. D022-11575/22 ze dne 24. 6. 2022, tj. zaměřených na dovozní doklady k předmětným vínům a na skutečnost, jak bylo s dovezenými vinařskými produkty následně na území České republiky naloženo. Po zjištění, že předmětná vína byla naskladněna a dále uváděna na trh v obalech KEYKEG a POLYKEG o objemu 20 litrů, Inspekce poukázala na předchozí kontrolu vedenou pod č. j. KS002-11575/21 (kontrola provedená v r. 2021), již v průběhu, které žalobkyně neprokázala, že by uvedené obaly splňovaly definici obalu pro spotřebitele dle vinařského zákona. Inspekce zhodnotila písemné dokumenty vypracované soudním znalcem V. Špilarem, a to jak znalecký posudek ze dne 31. 3. 2021, tak i jeho stanovisko ze dne 5. 4. 2022, zaměřené primárně na posouzení obalu typu KEYKEG z pohledu požadavků zákona na č. 477/2001 Sb., o obalech (dál jen „zákon o obalech“), nikoli z pohledu požadavků vinařského zákona. Žalovaný uvedl, že Inspekce neshledala, že by předmětný znalecký posudek a stanovisko vyvracely kontrolní zjištění učiněná Inspekcí. Dokumenty znalce teoreticky popisují

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

funkčnost a vzhled obalu a jeho technické vlastnosti, avšak nezabývají se možností, zda lze obal bez výměny jednorázového uzávěru znovu naplnit či nikoli a za jakých podmínek, což bylo jedním z podstatných aspektů pro posouzení, zda se jedná o obal určený pro spotřebitele dle § 3 odst. 1 písm. y) vinařského zákona.

6. Žalovaný poukázal i na stanovisko Ministerstva zemědělství k předmětným obalům. Dále uvedl, že typ obalu KEYKEG a jeho vlastnosti byly v průběhu kontrolních vstupů provedených v minulosti se zástupci žalobkyně několikrát diskutovány, přičemž tito byli seznámeni se skutečností, že se nejedná o obal určený pro spotřebitele dle definice v ust. § 3 odst. 1 písm. y) vinařského zákona. Z pohledu uvedeného ustanovení obal typu KEYKEG a POLYKEG nelze považovat za jednorázové, neboť můžou být např. opětovně naplněny i bez výměny jednorázového uzávěru. Žalovaný poukázal na úvahy Inspekce o tom, že samotné jeho upotřebení je závislé na použití externího výčepního zařízení, díky němuž může být víno z obalu čerpáno. Stejným způsobem je však možné obal opětovně naplnit. Obal tak nelze srovnávat s obalem typu Bag in Box, neboť ten již obsahuje integrovaný jednorázový uzávěr, díky kterému je víno z tohoto obalu čepováno (bez jakýchkoli jiných přídatných zařízení) a proto se nepředpokládá, že by tento obal mohl být dále opětovně naplněn. Obal typu KEYKEG či POLYKEG nedisponuje žádným výčepním ventilem, pomocí kterého by bylo možné obsah obalu čepovat bez využití externího výčepního zařízení, proto nelze na prodej z tohoto obalu pohlížet jako na prodej čepovaného vína. Dále přivezené víno v popsaném obalu, které je následně prodáváno dalším obchodním subjektům (nikoliv konečnému spotřebiteli), nemůže být těmito subjekty uváděno na trh jako víno sudové nebo čepované, a to ani v průvodních dokladech, jelikož se jedná o nebalené víno. Odběratel má možnost takového nebalené víno naplnit do obalu určeného pro spotřebitele (v pozici stáčírny) a až z takového balení lze víno prodávat spotřebitelům, případně jej prodávat, při splnění všech náležitostí, jako rozlévané.
7. Žalovaný dále zmínil údaje v anglickém jazyce, které byly uvedeny na obalu produktu. V textu na obalu je mimo jiné popsán způsob použití a je zde i doporučení vztahující se k manipulaci s obalem tak, že je určen k využití společně s narážecí hlavicí, v případě pění nebo dalších problémů je doporučeno obrátit se na distributora a dále, že bez plného porozumění instrukcí k použití a postupování dle nich nemá být s obalem KEYKEG manipulováno.
8. Žalovaný uvedl a vyhodnocoval písemné dokumenty znalce, předložené žalobkyní, jakož i Zprávu Institutu pro testování a certifikaci (dále jen „ITC“) opatřenou kontrolním orgánem. Uvedl úsudek Inspekce, že znalecké argumenty se zcela míjejí s podstatou věci, kterou je právní úprava daná předpisy vinařského práva a tvořící komplexní systém určující podmínky uvádění vinařských produktů na trh. Skutečnost, že stejný obal se pro jiné produkty, které nemají speciální právní úpravu, posuzuje jako obal určený pro spotřebitele, nemá vliv na hodnocení tohoto obalu z hlediska speciální právní úpravy dané vinařským zákonem. Důvody pro speciální úpravu tohoto zákona jsou zřejmé, neboť pokud jsou vinařské produkty uváděny na trh v obalech nesplňujících definici obalu určeného pro spotřebitele (§ 3 odst. 1 písm. y) vinařského zákona), jsou daleko náchylnější k nelegální manipulaci. Žalovaný uvedl, že z veřejně dostupných technických nákrešů v rámci návodů na čepování a plnění obalů typu KEYKEG (popř. POLYKEG), vyplývá, že opakované plnění těchto obalů za pomoci plnicího zařízení, které je volně k prodeji, je technicky možné a relativně snadné. Obaly typu KEYKEG nelze porovnávat s obalem typu Bag-in-Box, jelikož ten již obsahuje jednorázový uzávěr, díky kterému je víno z tohoto obalu čepováno

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

bez jakýchkoli jiných přídatných zařízení, a proto se nepředpokládá, že by tento obal mohl být dále opětovně naplněn. Výčepní ventil se stává integrovanou součástí obalu, současně obsahuje plastovou ochranu (trhací plombu), kterou je nutné před samotným užitím porušit. Lze připustit, že mohou existovat nepovolené praktiky (nestandardní manipulace), kdy integrovaný výčepní ventil lze za pomoci nepříslušného nářadí, neurčeného pro manipulaci s obaly odstranit a plastový sáček opětovně naplnit, nejedná se však o běžný způsob použití a plnění obalu. Navíc by bylo nezbytné vyměnit i výčepní ventil s trhací plombou, která je jeho součástí.

9. Žalovaný dále k odvolacím námitkám žalobkyně poukazujícím na relevantní úpravu obsaženou jak v zákoně o obalech, tak ve vinařském zákoně s tím, že se tyto zákony doplňují, uvedl, že Inspekce si byla zákona o obalech vědoma, avšak jedná se o právní předpis obecný, avšak kontrolní orgán předmětné obaly KEYKEG posuzoval podle speciální úpravy vinařského zákona, která je úpravě obecné nadřazena. Žalovaný konstatoval, že nikdy nerozporoval zamýšlený účel obalu, tedy jeho jednorázovost, avšak předmětné obaly je potřeba posuzovat zejména podle definice uvedené v § 3 odst. 1 písm. y) a z) vinařského zákona, kdy právě požadavky uvedené v § 3 odst. 1 písm. y) a z) vinařského zákona jdou nad rámec zákona o obalech. Obaly typu KEYKEG uvedené definice nesplňují, neboť uzávěry předmětných obalů nejsou jednorázové, a i bez jejich výměny je obal znovu naplnitelný. Uzávěry ani při opakovaném použití neztrácí svoji funkčnost a lze je opakovaně použít. Dle žalovaného tak předmětné obaly definici spotřebitelského balení nesplňují.
10. Z uvedených důvodů žalovaný rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí.

III. Žaloba

11. Žalobkyně v podané žalobě uvedla, že se v rámci své podnikatelské činnosti zabývá výhradně dovozem italského vína a jeho distribucí v České republice, které se již před vstupem na území České republiky nachází v obalu určeném pro spotřebitele podle ust. § 3 odst. 1 písm. y) vinařského zákona. Podle žalobkyně je zákonná definice vína ve spotřebitelském obalu kontrární k definici „nebaleného vína“ dle ust. § 3 odst. 1 písm. u) vinařského zákona, když jednou z esenciálních vlastností „nebaleného vína“, podle jeho zákonné definice, je, že toto se nachází v jiném než spotřebitelském obalu. U žalobkyně nikdy nenastává oznamovací povinnost ve smyslu § 14a vinařského zákona, neboť tato oznamovací povinnost je uložena toliko příjemci nebaleného vína.
12. Žalobkyně svá žalobní tvrzení směřovala do průběhu kontroly Inspekce a dále ve stěžejní části své žaloby uplatnila námitky nesprávného posouzení obalů KEYKEG a POLYKEG a s tím souvisejícího nesprávného posouzení oznamovací povinnosti žalobkyně, včetně důsledků těchto závěrů na obchodní činnost žalobkyně.
13. Ve vztahu k průběhu kontroly žalobkyně vytýkala Inspekci, že předmět zahájené kontroly nebyl žádným aktem Inspekce řádně vymezen. Byl vymezen jen zcela obecným odkazem na právní předpis a následně nebyl upřesněn. Rovněž nijak nebylo vymezeno ani kontrolované období.
14. Základ nesprávného skutkového a právního posouzení obalů KEYKEG a POLYKEG žalobkyně spatřovala ve skutečnosti, že Inspekce ignoruje samotný zákon o obalech tím, že se tyto zákony snaží dát vzájemně do pozice obecného a zvláštního, která by jí umožnila použít jen úpravu „zvláštní“ a zcela upustit od zákona o obalech. To považuje žalobkyně za

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

nesprávné, neboť v případě vinařského zákona nejde o komplexní úpravu obalové problematiky, a to ani ve vztahu k vínu. Přestože vinařský zákon s pojmem „obalu“ pracuje, činí tak prakticky jen pro účely rozlišení různých druhů vína z hlediska možností jejich distribuce. Podle žalobkyně je obalová problematika právními předpisy regulována především ve vztahu k ochraně životního prostředí, což je právě předmětem zákona o obalech. Ze zákona o obalech však nijak nevyplyvá, že by vinařské produkty měly být vyňaty z této regulace a nepochybně se tak i na víno vztahuje též regulace zákonem o obalech. Žalobkyně tak odmítla právní názor Inspekce, že *právní úprava daná předpisy vinařského práva tvoří komplexní systém určující podmínky uvádění vinařských produktů na trh*, resp. že vinařský zákon je obecné právní úpravě dle zákona o obalech *nadřazen*. Mezi oběma předpisy není vztah obecného a zvláštního. Přístup Inspekce, která se snaží nedovozovat závazná pravidla chování také s přihlédnutím k existenci zákona o obalech, je v rozporu s principem vnitřní bezrozpornosti práva dle nálezu Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 420/09 a dle judikátu Nejvyššího správního soudu (rozsudek č. j. 1 As 9/2003-90 ze dne 13. 05. 2004, pojednávajícím o právním řádu jako celku a systémových souvislostech konkrétních úprav). Podle žalobkyně zřejmým signálem, že vinařský zákon se vztahuje k zákonu o obalech komplementárně (a nikoliv tedy „nadřazeně“) je také např. použití pojmu „přepravní obal“ (viz § 16 odst. 15 vinařského zákona), kde vinařský zákon přímo odkazuje na definici obsaženou v ust. § 2 písm. a) bod 3. zákona o obalech.

15. Žalobkyně namítala, že obaly KEYKEG a POLYKEG je nutno především pokládat za obaly jednorázové. Tímto faktem úplně odpadá potřeba zkoumat, zda jsou či nejsou tyto obaly bez výměny jednorázového uzávěru znovu nenaplnitelné, neboť to je na místě zkoumat jen v případě obalů, které nejsou jednorázové. Pojmem kontrárním k pojmu „jednorázového obalu“ je „opakovaně použitelný obal“, jehož definice je uvedena v ust. § 2 písm. g) zákona o obalech. Žalobkyně namítala, že Inspekce v rámci předmětné kontroly a ani předchozí kontroly neuskutečnila žádný skutkový poznatek, z něhož by bylo možné dovodit, že předmětné obaly KEYKEG a POLYKEG byly navrženy, vyrobeny a uvedeny na trh tak, aby mohly být ve smyslu § 2 písm. g) zákona o obalech v průběhu svého životního cyklu vícekrát využity nebo mohly projít několika cykly. Žalobkyně poukázala na znalecký posudek, který předložila a ze kterého vyplynulo, že po vyčerpání obsahu předmětný obal obsahuje návod na likvidaci, kterou smluvně zajišťuje firma EKOKOM a.s., nebo se obal může vrátit k likvidaci dodavateli, po vyprázdnění je jako plastový obal určen k recyklaci, přičemž sběr znehodnocených obalů je smluvně zajištěn.
16. Ze stanoviska, resp. z autentického výkladu znaleckého posudku vyplývá, že výstižným příkladem jednorázových obalů jsou obaly, které lze otevřít jen jejich vlastním porušením (zničením). Tyto případy (např. plechovka či obal typu „tetrapack“) však představují jen úzkou subkategorii jednorázových obalů. Pokud obal nesplňuje zákonné podmínky pro opakované plnění (tedy nesplňuje-li definici „opakovaně použitelného obalu“, jak je uvedena výše), jde bez dalšího o obal jednorázový.
17. Žalobkyně dále pro případ, že by soud dospěl k závěru, že obaly KEYKEG a POLYKEG nejsou obaly jednorázovými, stále bude třeba tyto obaly pokládat za obaly spotřebitelské. Tyto obaly nejsou totiž znovu naplnitelné bez výměny jednorázového uzávěru. Žalobkyně poukázala na definici jednorázového uzávěru podle § 3 odst. 1 písm. z) vinařského zákona jako *uzávěru včetně souvisejících bezpečnostních prvků, který při otevření ztratí svoji funkčnost a nelze ho opakovaně použít*.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

18. Uvedla, že ze znaleckého posudku a stanoviska znalce vyplynulo, že předmětný obal je zaplombován plombou výrobce vína, která před vypouštěním (obsahu) musí být porušena a neodvolatelně znehodnocena vytržením ze sedla (rozdělením na dvě části). Předmětný obal sám je nadto opatřen vlastní signaturou (šarží obalu) a ve spojení se signaturou (šarží vína) tvoří nedělitelný celek. Znalecký posudek tak jasně konstatuje, že předmětný obal tedy *bez výměny jednorázového uzávěru nebo jeho souvisejících bezpečnostních prvků není znovu naplnitelný*. Inspekce však argumentuje zejména tím, že předmětný obal využívá externího výčepního zařízení, díky němuž může být víno z obalu čerpáno, ale tímto způsobem je možné obal znovu naplnit. Tento argument však nedává ani elementární smysl, když k takovému postupu (opětovnému naplnění) nemůže fyzicky dojít bez předchozího odstranění plomby. Třebaže uvedená zákonná definice „jednorázového uzávěru“ hovoří jasně o uzávěru *včetně souvisejících bezpečnostních prvků* (za který znalec správně pokládá i použitou plombu), Inspekce plomby relativizuje tím, že tato je snadno oddělitelná od obalu jako takového a že její odstranění nemá žádný vliv na funkci výčepního ventilu. Inspekce však, ač sama v rámci své činnosti plomby jako bezpečnostní prvek využívá (např. při odběru kontrolních vzorků), nepovažuje plombu za bezpečnostní prvek. Omezuje se na konstatování, že plomby jsou výrobcem obalu samostatně prodávány, což neobstojí, neboť se nejedná o plomby, ale o materiál, jehož aplikací na naplněný obal teprve plomba vznikne. Materiál, který snad výrobce obalů také prodává, rozhodně ještě není plombou. Pouze výrobci konečného produktu usnadňuje její vznik. Inspekce argumentuje názory na plombu, aniž by v rámci kontroly (či předchozí kontroly) provedla jakýkoliv důkaz, který by správnost jejího názoru potvrdil. Inspekce, ačkoliv jí to bylo navrženo, nikdy nepřistoupila k výsledku znalce, a aniž by v rámci svých kontrol činila odpovídající skutkové či odborné poznatky, svou činností deformuje vnitrostátní trh s vínem, deformuje soutěžní prostředí, vzdaluje Českou republiku od tržních standardů ostatních členských států Evropské unie a od hodnot unijního práva.
19. Uvedené dle žalobkyně vyvolává silný protekcionistický efekt spočívající v tom, že z důvodu tlaku perlivého vína, nelze toto víno balit jinak než do lahví nebo právě jen do obalů KEYKEG či POLYKEG. Nejsou-li tyto obaly spotřebitelskými obaly, pak je ve smyslu definic sudového, čepovaného a rozlévaného vína dle § 27, § 3 odst. 1 písm. w), § 3 odst. 1 písm. x) vinařského zákona dáno, že předmětná vína lze prodávat výhradně jako sudová, jejichž distribuce je však oproti tichým vínům velmi omezená. V souladu s ust. § 16b odst. 2 vinařského zákona může být sudové víno prodáváno spotřebiteli pouze v provozovně výrobce vína nebo příjemce nebaleného vína. Není tedy možné distribuovat sudové víno prostřednictvím (provozoven) třetích osob. Spotřebitel v České republice tak nemá jiný přístup k perlivému vínu než prostřednictvím jeho balení v lahvích, což je přístup bezpečně nejdražší. Teoreticky by sice k němu mohl mít přístup i jako k vínu sudovému; jako sudové víno mu však může být perlivé víno prodáváno jen přímo v provozovnách výrobců a dovozců, což je vymezení natolik omezené, že reálně nemůže vzniknout s takovým perlivým vínem standardní tržní situace, která by odpovídala poptávce. Podle žalobkyně tato situace ostře kontrastuje se situací v ostatních členských státech Evropské unie. V ostatních členských státech Evropské unie je perlivé víno běžně spotřebitelům čepováno též z obalů KEYKEG a POLYKEG, a to i v provozovnách osob, které nejsou jeho výrobci, ani dovozci.
20. Žalobkyně shledává vnitrostátní legislativu jako eurokonformní. Je přesvědčena, že vinařský zákon odpovídá unijnímu právu. Problém není v úrovni legislativy, ale je důsledkem nesprávné interpretace a aplikace právních předpisů orgány Inspekce.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

21. Žalobkyně ke své námitce protekcionismu doplnila odkaz na ustanovení § 1 odst. 1 zákona o obalech, které odkazuje na Směrnici Evropského parlamentu a Rady 94/62/ES ze dne 20. 12. 1994 o obalech a obalových odpadech a na Směrnici Evropského parlamentu a Rady 2004/12/ES ze dne 11. 2. 2004, kterou se dříve uvedená směrnice mění a na komentář k výkladovému principu, podle kterého postupy podle zákona nesmí vést k narušení volného pohybu zboží mezi ČR a členskými státy EU. Žalobkyně se již s názorem, že předmětné víno lze prodávat jako sudové, setkala ze strany Inspekce v rámci předchozí kontroly s tím, že stanovisko Inspekce k předmětným obalům nelze vnímat jako diskriminační či protekcionista, neboť se týká i producentů domácích. Ti však, jak je dle žalobkyně notorií, fakticky perlivé víno vyrábí jen ve velmi omezeném množství a obaly KEYKEG a POLYKEG k jeho balení zásadně nepoužívají.
22. Žalobkyně dále shrnula své poznatky o postupu orgánů Inspekce z předchozí kontroly a naznačila, že kromě protokolu z kontroly zjištění nevyústilo ve vydání rozhodnutí, jež by bylo přezkoumatelné soudem, a poukázala na možné vyhýbání se odpovědnosti Inspekce za jí vydaná opatření. Žalobkyně navrhla provedení dokazování zopakováním veškerých důkazů provedených Inspekci při předmětné kontrole i předchozí kontrole a dále také doplnění dokazování dalším znaleckým posudkem soudního znalce se specializací „obaly“ či „obalová technika“ nad rámec dosud provedeného znaleckého posudku) a požadovala vyslovení závazných právních názorů ke skutkovému a právnímu posouzení charakteru obalů typu KEYKEG či POLYKEG.
23. Žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí, jakož i opatření inspektorky Státní a potravinářské inspekce zrušil.

IV. Vyjádření žalovaného

24. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že pro posouzení, zda je v případě dovozu vína aktivována oznamovací povinnost podle § 14a vinařského zákona, je stěžejní posoudit, zda se jedná o balené či nebalené produkty. Vysvětlil, že obal určený pro spotřebitele ve smyslu § 3 odst. 1 písm. y) vinařského zákona musí být jednorázový, nebo bez výměny jednorázového uzávěru znovu nenaplnitelný. Kromě toho je rozhodující také limit maximálního objemu takového obalu, tedy max. 20 litrů. Žalovaný uvádí, že k posuzování jednotlivých obalů z hlediska uvedených znaků přistupuje individuálně, a to bez ohledu na deklaraci výrobce.
25. K žalobním námitkám, týkajícím se znaleckého posouzení obalů žalovaný zopakoval jako v napadeném rozhodnutí, že žalobkyni předložený znalecký posudek a stanovisko znalce se primárně zaměřují na posouzení obalu typu KEYKEG z pohledu požadavků zákona o obalech, nikoli z pohledu vinařského zákona. Žalovaný přitom neshledává, že by tyto dokumenty nějak vyvracely kontrolní zjištění učiněná v dané věci, když tyto jen teoreticky popisují funkčnost a vzhled obalu a jeho technické vlastnosti, avšak nezabývají se možností, zda lze obal bez výměny jednorázového uzávěru znovu naplnit či nikoli a za jakých podmínek. Žalovaný neshledal relevantní tvrzení o ignorování zákona o obalech, neboť žalobkyně byla opakovaně poučena, že kontrola (v souvislosti s posouzením obalů) je vedena v režimu vinařského zákona jakožto *lex specialis* věnujícího se komoditě vinařských produktů včetně obalů, v nichž jsou prodávány. Žalovaný setrvává na názoru, že znalecký posudek a žalobní argumenty se zcela míjejí s podstatou věci, kterou není posouzení obalu z hlediska zákona o obalech, ale z hlediska vinařského zákona. Dle žalovaného jsou důvody pro speciální úpravu ve vinařském zákoně zřejmé, neboť pokud jsou vinařské produkty

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

uváděny na trh v obalech nesplňujících definici obalu určeného pro spotřebitele, tedy nikoliv v obalu, který nelze znovu naplnit, jsou daleko rizikovější z pohledu nelegální manipulace s nimi. Předložený znalecký posudek popisuje funkčnost a vzhled obalu, ale nezabývá se faktickou možností opakovaného naplnění obalu. Z veřejně dostupných technických nákresů v rámci návodů na čepování, recyklaci a plnění obalů typu KEYKEG, popř. POLYKEG, dle názoru žalovaného vyplývá, že opakované plnění těchto obalů za pomoci plnicího zařízení, které je volně k prodeji, je technicky možné, relativně snadné a nevyžaduje žádné speciální podmínky či další zařízení.

26. Žalovaný uvedl, že klíčové je posouzení uzávěru obalu. Popsal, že originální výrobek je u výrobce po naplnění vína opatřen plastovou krytkou, kterou je nezbytné před nasazením výčepního zařízení sundat nebo odlomit. Výrobce těchto obalů však na svých stránkách prodává plastové krytky samostatně spolu s příslušenstvím, kterým je mj. souprava, obsahující veškeré vybavení potřebné pro domácí plnění těchto obalů. Dále výrobce přikládá k plnicí sadě návod na plnění do těchto obalů, přičemž je veřejně dostupné i oficiální video s návodem. Pomocí uvedené plnicí soupravy lze jednoduše naplnit nejen originální prázdný obal, ale také již dříve vyčepovaný obal, aniž by narážecí ventil ztratil svoji funkčnost, resp. uzávěr po opakovaném naplnění těsní a tekutina je uvnitř neprodyšně uzavřena. Tato skutečnost měla být dle tvrzení žalovaného prokázána při předchozí kontrole u žalobkyně, přičemž odkázal na příslušné protokoly a dokumenty, které jsou součástí správního spisu. Žalovaný má za to, že ventil lze používat opakovaně a mění se pouze plastová krytka, která je nastavbovým bezpečnostním prvkem chránícím výčepní ventil před případnými nečistotami a poškozením a může sloužit k umístění informací o produktu, nicméně je snadno oddělitelná od původního obalu a její případné odstranění a absence nemá žádný vliv na funkčnost uzávěru v podobě výčepního ventilu. Obdobné závěry platí i pro obaly typu POLYKEG.
27. Dle žalovaného nelze předmětné obaly jednoduše porovnávat s obalem typu Bag-in-Box (BIB), jelikož ten již obsahuje jednorázový uzávěr, díky kterému je víno z tohoto obalu čepováno bez jakýchkoli jiných přídatných zařízení, a proto se nepředpokládá, že by tento obal mohl být dále opětovně naplněn. V případě BiB se jedná o plastový sáček nebo vak s jediným otvorem k plnění, do kterého je po naplnění nasazen (zacvaknut) výčepní ventil, který se tak stává integrovanou součástí obalu. Tento výčepní ventil současně obsahuje plastovou ochranu (odtrhací plombu), kterou je nutné před samotným užitím porušit. Lze připustit, že mohou existovat nepovolené praktiky (nestandardní manipulace), kdy integrovaný výčepní ventil lze za pomoci nejrůznějšího nářadí, které jako takové není určeno pro manipulaci s takovými obaly odstranit a plastový sáček tak opětovně naplnit. Nejedná se však v žádném případě o běžný způsob použití, respektive plnění obalu. Navíc by bylo nezbytné vyměnit i celý výčepní ventil s trhací plombou, která je jeho součástí. Takovéto praktiky nelze přirovnat k opětovnému naplnění obalů typu KEYKEG nebo POLYKEG, neboť uzávěr předmětných obalů je určen právě k plnění a čepování, a to i opakovanému, a jde tak v jejich případě o běžnou praxi anoncovanou samotným výrobcem.
28. Inspekce věc posoudila na základě testů zkušební laboratoře inspektorátu žalovaného v Brně, a dále ve věci oslovila Ministerstvo zemědělství a Institut pro testování a certifikaci, a.s. ohledně provedení zkoušek vlastností obalu KEYKEG. Odbor zkušební laboratoře inspektorátu v Brně provedl posouzení obalu typu KEYKEG na vzorcích odebraných přímo u žalobkyně a dospěl k závěru, že obal nevyhovuje definici obalu určeného pro spotřebitele,

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

protože ho lze pomocí plnicího zařízení znovu naplnit a po odpojení výčepního zařízení není uzávěr poškozený, neztrácí svoji funkčnost, produkt neuniká ven a obal tak lze opakovaně použít. K tomu žalovaný odkázal na Protokoly o zkoušce a posudek č. D015-11575/21/A01 až A03 v kontrolním spisu KS002-11575/21 Ministerstvo zemědělství se ve svém vyjádření ze dne 20. 5. 2021 přiklonilo k názoru, že pokud je možné obal znovu naplnit bez nutnosti výměny uzávěru, tak takový uzávěr není možné označit za „jednorázový“ ve smyslu § 3 odst. 1 písm. z) vinařského zákona. Institut pro testování a certifikaci a.s. ve Zlíně provedl testy těsnosti obalů typu KEYKEG při opakovaném plnění. Těmito testy bylo zjištěno, že po trojím opakovaném vyprázdnění a znovunaplnění těchto obalů plnicím tlakem 3 bary nebyla detekována netěsnost uzavíracího ventilu, tedy lze učinit závěr, že uzávěr KEYKEGu (uzavírací ventil) umožňuje opakované použití, a nelze ho tudíž považovat za jednorázový.

29. S ohledem na uvedené má žalovaný za to, že obsah předmětných obalů byl nebaleným vínem. Proto žalovaný postupoval v souladu s § 14a vinařského zákona, jež bylo do české národní legislativy implementováno v souladu s ustanovením čl. 83 nařízení Komise (ES) č. 555/2008 v platném znění. Žalovaný uvedl, že v souladu s čl. 83 nařízení Komise (ES) č. 555/2008 se na národní úrovni zavedl soubor opatření, které umožní, aby kontrolní orgán měl dostatek informací a prostoru pro vykonání nezbytných kontrol, které zajistí ochranu spotřebitele. Novela zákona učiněná zákonem č. 26/2017 Sb., kterou bylo dané ustanovení implementováno do vinařského zákona, prošla řádným notifikačním procesem. Ust. § 14a a 14b cit. zákona tak není v rozporu s právními předpisy Evropské unie.
30. Žalovaný dále uvedl, že problematika obalů vín byla v průběhu kontrol se žalobkyní opakovaně a intenzivně komunikována již od roku 2021, přičemž přístup k uvedené problematice je ze strany Inspekce konstantní a uniformní ve vztahu ke všem obdobným subjektům na trhu. Dne 8. 7. 2021 bylo zveřejněno na webu SZPI oficiální stanovisko Inspekce k posuzování obalů dle zákona č. 321/2004 Sb., kde byl přístup dozorového orgánu k těmto typům kontrol veřejně vysvětlen.
31. Žalovaný souhlasí se žalobkyní v tom, že jediným možným způsobem prodeje předmětného perlivého vína je prodej v režimu sudového vína. Takovýto výklad je v souladu s požadavky vinařského zákona a platí pro všechny subjekty podnikající na českém trhu stejně. Žalobkyně není přístupem žalovaného nijak krácena na svých obchodních právech. Jak vyplývá z důvodové zprávy k zákonu č. 26/2017 Sb., kterým se mění vinařský zákon, v porovnání s vnitrostátní úpravou v jiných členských státech se může jednat u kontroly nebalených vín o restriktivnější přístup, nicméně k těmto restrikcím bylo přistoupeno na základě skutečnosti, že nebalené (sudové) výrobky z révy vinné byly v minulosti ve významné míře vystaveny podvodnému jednání a to z toho důvodu, že je snazší s jejich obsahy manipulovat, nežli s výrobky, které jsou uváděny do oběhu již jako balené prodejní jednotky s jednorázovým uzávěrem.
32. Žalovaný uvedl, že zákonodárce si byl vědom dopadu přijaté novely na podnikatelské prostředí s vínem, avšak potřeba ochrany trhu a spotřebitelů zde převýšila ekonomický zájem určitého segmentu podnikatelů. Kladným výsledkem je, že zavedení této speciální úpravy do zákona č. 321/2004 Sb. novelou provedenou zákonem č. 26/2017 Sb. v roce 2017 vedlo k podstatnému zlepšení situace na trhu s vinařskými produkty, kdy významně poklesl počet zjištěných falšování vín.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

33. Žalovaný nesouhlasí s názorem žalobkyně, že v provedených kontrolách nebyly provedeny všechny potřebné úkony ke zjištění skutkového stavu. Uvedené skutečnosti svědčí rozsáhlost kontrolních spisů. Odkazovaný znalecký posudek byl ze strany žalovaného důsledně rozebrán a reflektován, přičemž nebyl shledán relevantním. Nebylo zapotřebí ve věci provést výslech soudního znalce pana V. Špilara ani opatřovat jiný znalecký posudek, postačovaly výsledky zkušební laboratoře inspektorátu SZPI a dále i stanovisko Ministerstvo zemědělství.
34. Žalovaný dále k námitkám žalobkyně o vyhýbání se Inspekce soudnímu přezkumu svých rozhodnutí vysvětlil svůj postup po prvních kontrolních úkonech v únoru 2021 a poukázal na možnost podání správních žalob žalobkyní již ve vztahu k dřívějším rozhodnutím Inspekce.
35. Na základě všech shora uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud podanou žalobu zamítl.

V.Replika žalobkyně, doplnění žaloby, duplika a doplnění vyjádření žalovaného

36. Žalobkyně v dalších podáních, jimiž jsou replika žalobkyně ze dne 22. 11.2022 a rozsáhlé doplnění žaloby ze dne 3. 10. 2023 precizovala svou argumentaci k právnímu posouzení věci, k pojmovým definicím obalů zejména z hlediska vztahu zákona o obalech a zákona o vinařství včetně historického výkladu vzniku zákona o obalech, stávající procesní vývoj po rozsudku Městského soudu v Praze, č. j. 17A 80/2022-122, a zpochybňovala výsledky podkladů rozhodnutí Inspekce, tj. výsledky a postupy zkušební laboratoře Inspekce z hlediska její akreditace a dále také stanoviska Ministerstva zemědělství. Žalobkyně navrhla provedení dokazování dalšími listinami týkajícími se předmětného vína, právní úpravy dle novely vinařského zákona, metodiky kontrol vín, výsledků testů a protokolů o zkouškách zkušební laboratoře Inspekce, korespondence ohledně žádosti o vydání závazného stanoviska, kontrolní činnosti Inspekce, a dále výsledky pracovníků Inspekce.
37. Žalovaný v duplice ze dne 9. 1. 2023 k replice žalobkyně ze dne 22. 11. 2022 kromě polemiky s dle jeho názoru nevěcnými argumenty žalobkyně znovu poukázal na význam a možnost opětovného naplnění obalů typu KEYKEG a POLYKEG prostřednictvím nahrazení oddělené krytky uzávěru novou krytkou(plombou), opatřitelnou volně v množstevně výhodných baleních. Vzhledem k tomu, že prakticky identické plastové krytky jsou používány k mechanické ochraně nárazového ventilu také u „klasických“ KEG sudů, logicky by tyto „klasické“ KEG sudy v objemu do 20 litrů bylo možno považovat za spotřebitelské obaly.
38. Žalovaný v doplnění vyjádření ze dne 22. 6. 2023 setrval na svém náhledu, že při posouzení dotčených obalů byla pro žalovaného klíčová skutečnost, že tyto obaly měly uzávěr. Nebylo tudíž stěžejní řešit podrobněji rovinu jejich případné jednorázovosti, ale ten fakt, zda se jedná o bez výměny jednorázového uzávěru znovu nenaplnitelné obaly. Žalovaný poukázal na to, že pojem „jednorázový obal“ vinařský zákon blíže nedefinuje, proto je třeba vycházet z důvodů vzniku definice obalu určeného pro spotřebitele obsažené v § 3 odst. 1 písm. y) vinařského zákona a ze smyslu právní úpravy. Smyslem byla snaha o restriktivnější přístup k prodeji nebaleného vína, kontroly nebaleného produktu v opakovaně naplnitelných obalech byly před provedenou novelou vinařského zákona nanejvýš problematické – žalovaný každoročně zjišťoval nezanedbatelné množství nedodržení právních předpisů. Inspekce je přesvědčena o tom, že z definice obalu určeného pro spotřebitele dle § 3 odst. 1 písm. y) vinařského zákona je zjevné, že ať už se jedná o obal „jednorázový“ nebo „bez

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

výměny jednorázového uzávěru znovu nenaplnitelný“, je jeho klíčovým znakem opětovná nenaplnitelnost. Jen u takového obalu je zaručeno, že obal (včetně případného uzávěru) bude spolu s obsahem provždy tvořit prodejní jednotku nezměnitelnou z pohledu jejího obsahu.

VI. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 18. 10. 2023

39. Rozsudkem Městského soudu v Praze č.j. 9 65/2022–177 ze dne 18. 10. 2023 soud podanou žalobu jako nedůvodnou zamítl. Spor mezi účastníky posuzoval na základu právního rámce, který vytyčil v ust. § 27 odst. 4 písm. a) bod 6, § 14a odst. 1, § 3 odst. 1 písm. u), § 3 odst. 1 písm. y a § 27 odst. 10 zákona vinařského zákona, a to postupem od výkladu pojmu „obal pro spotřebitele“, kdy považoval definici spotřebitelského obalu za zřejmý tak, že musí jít o obal tvořící s jeho obsahem a údaji o celém produktu prodejní jednotku, zaručující jedinečnost a nevyměnitelnost obsahu a její určení k jednorázovému užití. Zdůraznil, že definice spotřebitelského obalu musí být zřejmá a srozumitelná. Kdy výchozím a primárním je výklad jazykový, vycházejí z gramatického textu normy.
40. Soud uvedl, že citované zákonné ustanovení především definuje spotřebitelský obal jako obal jednorázový. Pojem jednorázový obal stěží snese jiný výklad než ten, který vychází z běžného porozumění, totiž, že jde o obal jen pro jedno užití a využití jeho obsahu. Takový obal je v rámci prodejní jednotky vyroben a určen a z tohoto důvodu zjevně ani není jednorázový obal ve vinařském zákoně blíže definován (a také ani být definován nemusí), když jde o pojem relativně běžný, o němž nevznikají pochybnosti (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 111/2023-66, odst. 33). V této souvislosti městský soud přisvědčil žalobkyni, že využitelným jazykově výkladovým vodítkem i pro pojem „jednorázový obal“, byť toto vodítko vyplývá z jiného než z vinařského zákona (a pro jiný účel), je také výkladové využití definice opakovaně použitelného obalu v ust. § 2 písm. g) zákona o obalech ve znění účinném do 30. 9. 2022., neboť od tohoto pojmu, pokud logicky a srozumitelně vyjadřuje běžně pochopitelné pojmy, věci, děje a skutečnosti, odhlédnout a poukázat na princip jednotnosti a bezrozpornosti právního řádu. Městský soud vysvětlil, že tento výklad přiřazuje jako další možný z důvodu „běžnosti“ pojmů vyjadřujících povahu obalů pro jedno užití či obalů opakovaně použitelných.
41. Soud se neshodoval se žalovaným v tom, že vinařský zákon obsahuje komplexní úpravu definice obalů pro účely vinařského zákona a zákon o obalech se vůbec neuplatní. Soud na základě výše uvedeného, týkajícího se možnosti převzetí běžných, srozumitelných pojmů respektoval, že definice pojmů v každém z uvedených zákonů byla přijata pro účely jiného zákona, proto vztah zákona o obalech a vinařského zákona v rozsahu pojmu jednorázovosti obalu či opakovaně použitelného obalu nevnímal jako vztah obecného a zvláštního s naprostou předností a jiným výkladem jednorázového obalu dle vinařského zákona (který ostatně žalovaný neučinil), nýbrž jako vztah právních norem, které stojí *vedle sebe a vzájemně se doplňují tam, kde je to možné a přiléhavé*.
42. Konstatoval, že pokud zákon o obalech spojuje opakovaně použitelný obal s výslovným určením k opakovanému využití, pak, pokud předmětné obaly takovému určení neslouží, lze na ně nahlížet i z pohledu vinařského zákona jako na obaly jednorázové, neboť svým určením by měly zaručit toliko jediné jejich použití včetně jejich obsahu jako prodejní jednotka.
43. Protože žalovaný, i přes nezpochybnění jednorázového účelu předmětných obalů, přistoupil z důvodu vyloučení případné manipulace s víny k posouzení druhého zákonného alternativního znaku spotřebitelského obalu, a sice k posouzení, zda nejde o „bez výměny

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

jednorázového uzávěru znovu nenaplnitelný obal“, městský soud se v intencích těchto úvah žalovaného zabýval uvedeným pojmem jednoznačně podle vinařského zákona. Vyložil, že definice v citovaných ustanoveních popírají znovunaplnitelnost obalu v závislosti na dispozici s uzávěrem jako celkem a jsou tak garancí před jeho zneužitím a dovážený vinný produkt před jeho nahrazením případně produktem jiným. Soud měl za to, že uvedené definice spotřebního obalu již samy o sobě naplňují smysl zákona a jsou zárukou nezaměnitelnosti a znovu nenaplnitelnosti obalů, a to i obalů KEYKEG a POLYKEG za situace, kdy u nich nedojde k *výměně* jednorázového uzávěru včetně bezpečnostních prvků, přičemž další podmínku ztráty funkčnosti uzávěru při jeho otevření (resp. jeho těsnící schopnosti) nelze dovozovat z nebezpečné manipulace, k níž nejsou určeny (viz poučení a zákaz manipulace), ale podmínku funkčnosti uzávěru je třeba spojovat právě s tím, zda došlo či nedošlo k *výměně* uzávěru včetně jeho bezpečnostních prvků. To proto, že dojde-li k výměně bezpečnostních prvků uzávěru, byť nedojde k vynětí vlastního těla – části uzávěru, pak ve smyslu právně zakotveného pravidla ochrany nelze dovodit, že u předmětného obalu nedošlo k výměně uzávěru a obal je znovu naplnitelný. K tomu soud jen doplnil (a to nad rámec posouzeného), že bezpečnostní prvek (zde kryt, plomba), obsahuje údaje o výrobcí a údaje o produktu a tím tak z prodejní jednotky činí jediný nezaměnitelný celek.

44. Městský soud dále v bodech 65–68 a 71 původního rozsudku zhodnotil výsledky jak laboratorních zkoušek, tak i závěr znaleckého posudku z hlediska podmínek, za jakých byly tyto závěry učiněny. Uvedl, že konstrukční údaje zcela zřetelně dokumentují sestavení a funkci obalu včetně užití jeho obsahu pro spotřebitele cestou narušení obalu odtržením bezpečnostního prvku (plomby) a nasazením dávkovače pro spotřebitelské užití: Technický popis obalu svědčí o sestavě několika komponentů, které způsobují, že k dávkování obsahu (spotřebě vína) dochází až po odtržení bezpečnostní plomby a nasazení dávkovače, když ten je externě obstaratelným, přičemž je určeným k *vypuštění*, nikoliv k napuštění obsahu (posouzení jednocestného použití).
45. Na základě shora uvedených skutečností Městský soud v Praze uvážil, že se správní orgány rozhodující ve věci dopustily nezákonnosti v nesprávném skutkovém a právním posouzení věci v otázce legální definice spotřebitelského obalu, jak je obsažena v ust § 3 odst. 1 písm. y) ve spojení s § 3 odst. 1 písm. z) vinařského zákona, neboť nepřihlédly ke všemu, co v řízení vyšlo najevo a při právním posouzení smyslu a cíle novelizace právní úpravy se odklonily od zákonné úpravy pojmů, která právě tento smysl a cíl garantuje.

VII. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2024.

46. Původní rozsudek Městského soudu v Praze byl ke kasační stížnosti žalovaného zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2024, č.j. 6 As 334/2023-38 a věc byla vrácena městskému soudu k dalšímu řízení.
47. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku nejprve pojednal o odlišných cílech a účelech právní úpravy obalů dle vinařského zákona a zákona o obalech a zdůraznil, že cílem právní úpravy provedené zákonem č. 26/2017 Sb. je dle důvodové zprávy k zákonu regulovat nakládání s výrobky z révy vinné tak, aby byla minimalizována rizika podvodného jednání a manipulace s víny.. Cílem právní úpravy zavedené citovanou novelou včetně nově definovaných prvků (jednorázovost obalu nebo opětovná nenaplnitelnost v kombinaci s jednorázovým uzávěrem, maximální objem, skutečnost, že se jedná o prodejní jednotku označenou v souladu s předpisy). jde v oblasti nebaleného vína i o limitaci maximálním objemem obalu na 20 litrů. Omezení objemu vychází z předpokladu, že se nevyplatí pro účely nelegálního

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

obchodu vínem takto malé obaly využívat. Účelem takové právní úpravy je ochrana spotřebitele před nákupem produktu, jehož skutečný obsah se neshoduje s obsahem deklarovaným na obalu. Společným rysem obou typů obalů určených pro spotřebitele je proto požadavek na určitelnost a nezaměnitelnost obsahu. Účelem vinařského zákona je snaha o maximální možnou záruku originalnosti obsahu obalu. Není-li taková záruka poskytnuta, musí být s vínem nakládáno jako s nebaleným, včetně splnění oznamovací povinnosti podle § 14a vinařského zákona.

48. Nejvyšší správní soud konstatoval, že účely vinařského zákona a zákona o obalech se míjejí a mají autonomní povahu, přičemž určení, zda jde o jednorázový obal či nikoliv nemůže záviset na výrobcí či distributorovi. Nejvyšší správní soud městskému soudu vytkl, že při definici jednorázového obalu v rámci definice obalu určeného pro spotřebitele aplikoval pojem jednorázový obal odvozený od pojmu opakovaně použitelného obalu, jak jej definuje zákon o obalech. Jednorázový obal je neurčitým právním pojmem, jenž vinařský zákon sám nedefinuje. To dle Nejvyššího správního soudu na první pohled nevzbuzuje zásadní výkladové obtíže, neboť v obecném slova smyslu jde o obal, který lze použít jen jednou „*Jednorázovým obalem podle vinařského zákona je nutně takový obal, který po jeho otevření objektivně vzato není možné znovu naplnit tak, aby spotřebitel mohl usuzovat na originalitu jeho obsahu, resp. soulad obsahu obalu s informací na něm uvedenou. Obal, který je možné opětovně naplnit a znovu použít stejným způsobem, nelze považovat za jednorázový obal. Takový výklad je v souladu s běžným chápáním jednorázového použití obalu i s cíli právní úpravy vinařského zákona. Pro výklad pojmu jednorázový obal je tedy zásadní jeho objektivní faktická opětovná nenaplnitelnost, zaručující originalitu jeho obsahu*“.
49. K výkladu pojmu „*bez výměny jednorázového uzávěru znovu nenaplnitelný obal*“ Nejvyšší správní soud uvedl, že městský soud se správně zabýval i ust. § 3 odst. 1 písm. z) vinařského zákona a souhlasil s městským soudem v hodnocení funkce uzávěru a souvisejících bezpečnostních prvků, které tvoří jeden celek. Nejvyšší správní soud výslovně uvedl, že „*jakmile je uzávěr (včetně jeho bezpečnostních prvků) otevřen, již jej nelze znovu použít a uzavřít jím obal, aniž by vznikly pochybnosti o originalnosti obsahu obalu. Musí-li tedy pro opětovné naplnění dojít k výměně bezpečnostních prvků uzávěru, byť nedojde k vynětí vlastního uzávěru, nelze takový obal považovat za znovu naplnitelný bez výměny jednorázového uzávěru. Jak přiléhavě vysvětlil městský soud, nutností výměny bezpečnostního prvku, na kterém jsou nadto uvedeny údaje vyžadované právními předpisy, je zaručeno, že obsažený produkt nebude po opětovném naplnění vydáván za produkt jiný. Naplnění definice není otázkou těsnosti uzávěru, nýbrž zaručení určitelnosti a nezaměnitelnosti obsahu obalu. Je-li plomba zaručující originalitu obsahu obalu po otevření znovu nepoužitelná, jedná se o jednorázový bezpečnostní prvek ve smyslu definice podle vinařského zákona, bez jehož výměny nelze obal znovu naplnit. Nejvyšší správní soud v této otázce opětovně poukazuje na důvodovou zprávu k příslušné novele vinařského zákona, ze které plyne důraz na objemový limit. Zákonodárce při tvorbě definice vycházel z předpokladu nevýhodnosti použití obalů s takto stanoveným limitem při nelegální manipulaci s jejich obsahem. Pokud snad zákonodárce zamýšlel spojit ztrátu funkčnosti pouze se samotným uzávěrem bez zohlednění bezpečnostních prvků, jak nastiňuje stěžovatel, ze zákonné definice nic takového neplyne. Definice zahrnuje rovněž související bezpečnostní prvky bez požadavku na jejich nesamostatnost. Nelze proto souhlasit se stěžovatelem, že bezpečnostní prvek má pro posouzení uzávěru dle § 3 odst. 1 písm. z) vinařského zákona význam, pouze je-li pevnou součástí uzávěru. Stále je totiž nutné klást důraz především na požadavek určitelnosti a nezaměnitelnosti obsahu obalu. Městský soud v této části sice vyšel ze správně vyloženého právního*

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

pojmu, zároveň však ve skutkových závěrech rovněž zohlednil skutečnosti vycházející z definice dle zákona o obalech (např. informace z návodů v bodě 62 napadeného rozsudku).

50. Na základě uvedeného Nejvyšší správní soud uzavřel, že „v nyní projednávaném případě tak prozatím nebylo postaveno najisto, zda obaly použité žalobkyní naplňují definici jednorázového obalu nebo bez výměny jednorázového uzávěru znovu nenaplnitelného obalu ve výše vyložených významech. Toto posouzení provede městský soud v dalším řízení.“

VIII. Řízení před městským soudem po rozsudku Nejvyššího správního soudu

51. Po vydání zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu žalovaný podáním ze dne 19. 9. 2024 zaslal městskému soudu návrh na provedení důkazu znaleckým posudkem Technické fakulty ČZU v Praze ze dne 9.9.2024 č. 065410-2024 za účelem objasnění uzávěru obalu, konkrétně vztahu mezi ventilem a krytkou jako bezpečnostního prvku uzávěru, a k návrhu připojil uvedený znalecký posudek.
52. Dne 17. 10. 2024 soud obdržel od žalovaného návrh na přerušení řízení do doby rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze č.j. 14A 31/2022-158 v obdobné věci s tím, že jádro sporu je shodné.
53. Soud s oběma návrhy seznámil žalobce a zaslal mu žalovaným předložený znalecký posudek Technické fakulty ČZU v Praze.
54. Městský soud dále obdržel rozsáhlé vyjádření (doplnění) žalobkyně, jehož převážným obsahem je nesouhlas žalobce se zrušujícím rozsudkem Nejvyššího správního soudu z důvodu překvapivosti, nezákonnosti a neodůvodněnosti tohoto rozsudku a uvedl, jaké důsledky či zásahy do zásady legality toto rozhodnutí způsobuje. Dále přestřel náhled na to, jak by městský soud dle judikatury Ústavního soudu měl přistupovat k dalšímu rozhodnutí o žalobě, a to na základě vlastních skutkových zjištění a právních závěrů Nejvyššího správního soudu v jiném jeho rozsudku č.j. 8 As 111/2023-66 ze dne 24.8.2023 a případně v intencích dalšího rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 3 As 406/2020-59 ze dne 15.6. 2023 a ostatně i předmětného zrušujícího rozsudku č.j. 6As 334/2023-38 ze dne 28. 8. 2024.
55. Žalobkyně dále doplnila, že ustanovení vinařského zákona v ust. § 3 odst. 1 písm. y) je složením dvou zákonných úprav, a to typu obalu podle zákona o obalech jednorázový nebo opakovaně použitelný, který druhý typ musí podle vinařského zákona obsahovat „jednorázový uzávěr“ a určením, že spotřebitelským obalem podle vinařského zákona je obal, „o maximálním objemu 20 litrů, který v místě prodeje tvoří spolu s jeho obsahem prodejní jednotku pro spotřebitele, a jsou na něm nebo na etiketě k němu připojené uvedeny údaje podle předpisů Evropské unie, tohoto zákona a prováděcích právních předpisů. V zásadě tak jde o složení provedení typu obalu a určení jeho limitu a povinnosti jej označit způsobem, aby spotřebitel měl možnost se o obsahu přesvědčit z údajů k němu nebo na něm uvedených. Pokud obal podle zákona o obalech po vyčerpání obsahu přestal jako obal existovat, ale stal se odpadem (srov rozsudek č. j. 3 As 406/2020-59, ze dne 15. 6. 2023), pak z pohledu vinařského zákona je nutno na něj pohlížet jako na jednorázový obal nikoliv jako na obal bez výměny jednorázového uzávěru znovu naplnitelný obal (srov. § 3 odst. 1 písm. y) vinařského zákona). To je v souladu jak s rozsudkem 8 As 111/2023-66 srov. věta bod [33] „Pojem jednorázový obal na první pohled nevzbuzuje zásadní výkladové obtíže, neboť v obecném slova smyslu jde o obal, který lze použít jen jednou.“, tak ale paradoxně i s rozsudkem 6 As 334/2023–38, srov. věta [33] „Jednorázovým obalem podle vinařského zákona je nutně takový

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

obal, který po jeho otevření objektivně vzato není možné znovu naplnit (...)“, když druhá část věty „(...) tak, aby spotřebitel mohl usuzovat na originalitu jeho obsahu“, míří nikoliv do druhu obalu, ale do označení etiketou.

56. Žalobkyně navrhla, aby soud v tomto řízení provedl fyzické ohledání a posouzení originální prodejní jednotky (frizzante v obalu KeyKeg do 20 litrů) víno z šarže zatížené opatřením 4, a po ohledání určil znaky předmětného obalu z hlediska zákona o obalech a vinařského zákona.
57. Žalobkyně současně trvala na výsledku jí již v původním řízení navržených svědků. Ke svému vyjádření připojila řadu příloh, které se týkají komunikace žalobkyně s orgány Inspekce, jejích kontrolních úkonů a fotodokumentace z r. 2024, a komunikace žalobkyně s dalšími orgány státní správy, významné pro její podnikatelskou činnost.
58. Městský soud nepřistoupil na návrh žalovaného na přerušení řízení, neboť podání kasační stížnosti v jiné věci nepovažoval, a to ani vzhledem k podstatě sporu, za natolik závažnou okolnost, aby výjimečně přerušil řízení, když podání kasační stížnosti není zákonným ani procedurálně obvyklým důvodem pro přerušení řízení.
59. Městský soud nařídil ve věci jednání.

IX. Jednání před soudem

60. Zástupci účastníků řízení při jednání před soudem setrvali na svých stanoviscích.
61. Zástupce žalobkyně uvedl, že jejich právní stanovisko je neměnné a trval na návrzích důkazů výsledky svědků, které uplatnil již v předchozím řízení před městským soudem v Praze. K dotazu soudu na rozsah dokazování s ohledem na vyjádření – doplnění žaloby v tomto řízení zástupce žalobkyně navrhl dokazování pouze výsledkem znalce (V. Špilara), jehož znalecký posudek již žalobkyně předložila v řízení před orgány Inspekce.
62. Zástupkyně žalovaného odkázala na svá písemná podání a na to, že žalovaným nově předložený znalecký posudek Technické fakulty ČZU odpovídá na stěžejní otázku, zda posuzovaný obal včetně uzávěru je spotřebitelským obalem, a to tak, že jak ventil, tak i krytku uzávěru lze použít vícekrát, a proto uzávěr nesplňuje definici jednorázového uzávěru.
63. Soud neprovedl žalobkyní navržený důkaz znaleckým posudkem V. Špilara ani neshledal důvod změnit svůj náhled na neprovedení rozsáhlého dokazování důkazů výsledky svědků, navržených žalobkyní, jak odůvodnil již ve svém původním rozsudku, neboť shodně jako v původním přezkumném řízení shledal, že k posouzení sporné skutkové a právní otázky postačuje obsah správního spisu a argumentace účastníků řízení.
64. Soud neprovedl ani důkaz znaleckým posudkem Technické fakulty ČZU navrženým nově v tomto řízení žalovanou, neboť tento posudek byl vypracován na objednávku žalované Inspekce, je datován dnem 9.9.2024 a nebyl podkladem pro vydání napadeného rozhodnutí, proto z něj soud nemůže vycházet. Soud přezkoumává zákonnost napadeného rozhodnutí podle skutkového a právního stavu ke dni jeho vydání (§ 75 odst. 1 s.r.s.).

X. Nové posouzení věci Městským soudem v Praze

65. Městský soud v Praze přezkoumal znovu napadené rozhodnutí, a to v intencích všech závěrů, které učinil Nejvyšší správní soud ve svém zrušujícím rozsudku, vycházejí ze stěžejního závěru tohoto rozsudku, asice ze zavazujícího návodu na to, aby městský soud postavil najisto, zda obaly použité žalobkyní naplňují definici jednorázového obalu nebo bez

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

výměny jednorázového uzávěru znovu nenaplnitelného obalu v Nejvyšším správním soudem vyložených významech..

66. Pro účely uvedeného vyjasnění charakteru předmětných obalů městský soud vymezil jak výhrady Nejvyššího správního soudu, které vedly ke zrušení původního rozsudku městského soudu, tak i jeho souhlasná stanoviska s výkladem právních pojmů městským soudem dle vinařského zákona.
67. Městský soud tak znovu přezkoumával otázku zákonnosti opatření týkajícího se stažení vín v obalu typu KEYKEG a POLYKEG z oběhu na trhu v návaznosti na posouzení povahy obalu, v němž byla vína obchodována, což znamenalo v intencích závěru Nejvyššího správního soudu zabývat se pojmem „nebalené víno“ *toliko* podle vinařského zákona. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu totiž vyplývá, že byt' městský soud vyšel ze správně vyloženého právního pojmu dle vinařského zákona, přesto zohlednil skutečnosti vycházející z definice zákona o obalech (body 16 a 22 rozsudku Nejvyššího správního soudu). Protože v návaznosti na to Nejvyšší správní soud ze svého pojednání o odlišném účelu zákona o obalech a vinařského zákona vyzdvihl jako pro věc významné a autonomní jediné pojmy vinařského zákona, městský soud se v dalším řízení znovu zabýval systematikou právní úpravy definice „nebaleného vína“, u něhož žalobkyně neměla splnit oznamovací povinnost dle § 14 odst. 1 vinařského zákona.
68. Právní rámec zmíněné systematiky úpravy je dán následujícími ustanoveními vinařského zákona.
69. Podle § 14a odst. 1 vinařského zákona příjemce nebaleného vína, vinných hroznů čerstvých, jiných než stolní hrozny, moštu, rektifikovaného moštového koncentrátu nebo rmutu přepraveného z jiného členského státu Evropské unie nebo ze třetí země, oznámí bezprostředně po jejich příchodu do prvního místa dodání na území České republiky, nejpozději však do 12 hodin po tomto příchodu, jejich množství a údaje podle odstavce 2 Ústavu prostřednictvím Registru.
70. Podle § 3 odst. 1 písm. u) vinařského zákona se pro účely tohoto zákona rozumí *nebaleným vínem víno* nebo jiný produkt uvedený pod kódem kombinované nomenklatury 2204 nebo 2205, s výjimkou moštu, *uváděné do oběhu v jiném obalu než obalu určeném pro spotřebitele* ve fázi, která předchází prodeji spotřebiteli.
71. Podle § 3 odst. 1 písm. y) vinařského zákona se pro účely tohoto zákona rozumí obalem určeným pro spotřebitele *jednorázový nebo bez výměny jednorázového uzávěru znovu nenaplnitelný obal* o maximálním objemu 20 litrů, který v místě prodeje tvoří spolu s jeho obsahem prodejní jednotku pro spotřebitele, a jsou na něm nebo na etiketě k němu připojené uvedeny údaje podle předpisů Evropské unie, tohoto zákona a prováděcích právních předpisů.
72. Pro přiblížení definice spotřebitelského obalu jako „*bez výměny jednorázového uzávěru znovu nenaplnitelného obalu*“ je třeba vyjít nejen z ust. § 3 odst. 1 písm. y), ale i z ust. § 3 odst. 1 písm. z) vinařského zákona, které definicí „nenaplnitelného obalu“ dotváří.
73. Podle § 3 odst. 1 písm. z) vinařského zákona se pro účely tohoto zákona rozumí jednorázovým uzávěrem uzávěr včetně souvisejících bezpečnostních prvků, který při otevření ztratí svoji funkčnost a nelze ho opakovaně použít.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

74. Klíčovým ustanovením k posouzení je tedy definice spotřebitelského obalu tak, jak je obsažena v § 3 odst. 1 písm. y) vinařského zákona. Spotřebitelský obal je v citovaném ustanovení definován alternativně:
- a) buď jako *jednorázový obal* o maximálním objemu 20 litrů, který v místě prodeje tvoří spolu s jeho obsahem prodejní jednotku pro spotřebitele, a jsou na něm nebo na etiketě k němu připojené uvedeny údaje podle předpisů Evropské unie, tohoto zákona a prováděcích právních předpisů,
 - b) nebo jako *bez výměny jednorázového uzávěru znovu nenaplnitelný obal* o maximálním objemu 20 litrů, který v místě prodeje tvoří spolu s jeho obsahem prodejní jednotku pro spotřebitele, a jsou na něm nebo na etiketě k němu připojené uvedeny údaje podle předpisů Evropské unie, tohoto zákona a prováděcích právních předpisů.
75. Smysl uvedené definice je takový, že musí jít o obal tvořící s jeho obsahem a údaji o celém produktu prodejní jednotku, zaručující jedinečnost a nevyměnitelnost obsahu a její určení k jednorázovému užití. To odpovídá účelu novelizace vinařského zákona provedené zákonem č. 26/2017 Sb., spočívající ve snaze zabránit manipulaci s takovou prodejní jednotkou a jejím obsahem. Uvedený smysl a způsob výkladů pojmů podle vinařského zákona stvrdil ve svém rozsudku v této věci i Nejvyšší správní soud., proto městský soud vychází z jeho výkladových stanovisek, které potvrzují skutečnosti významné pro definici spotřebitelského obalu, a to shodně, jak je vnímal i městský soud v původním rozsudku.
76. Především Nejvyšší správní soud nezpochybnil, že se jedná o obal o maximálním objemu 20 litrů, který v místě prodeje tvoří spolu s jeho obsahem prodejní jednotku pro spotřebitele a jsou na něm nebo na etiketě k němu připojené údaje podle předpisů Evropské unie, vinařského zákona a prováděcích právních předpisů. Dokonce tuto *objemovou* vlastnost obalu spolu s tím, že jde o *prodejní jednotku v místě prodeje s etiketou* zdůraznil jako symptomy znaků obalu pro spotřebitele (bod 18 a 27 rozsudku). Zbývalo tedy posoudit, zda další definice (pojmy) vinařského zákona vytvářejí u předmětných obalů typu KEYKEG a POLYKEG záruku originalnosti obsahu obalu a jeho objektivní faktickou nenaplnitelnost. Těmito znaky či pojmy jsou „*jednorázový obal*“ nebo *bez výměny jednorázového uzávěru znovu nenaplnitelný obal*“.
77. Jednorázový obal vinařský zákon nedefinuje, ale jak Nejvyšší správní soud v bodu 23 svého rozsudku uvedl, tento pojem nevzbuzuje výkladové obtíže, neboť jde o obal, který lze vyložit v souladu s běžným chápáním jako obal, který nelze znovu naplnit a použít stejným způsobem. Avšak vzhledem k tomu, že městský soud v původním rozsudku dle kasačního soudu nesprávně vyložil tuto jednorázovost dle zákona o obalech, v tomto řízení se tedy vzhledem ke konstrukci předmětných obalů městský soud zabýval výhradně alternativní zákonnou definicí spotřebního obalu, spočívající v tom, že musí jít o „*bez výměny jednorázového uzávěru znovu nenaplnitelný obal*“.
78. Citované ustanovení neopakovatelnost použití obalu spojuje s jednorázovým uzávěrem, který je definován v zákoně jako uzávěr včetně bezpečnostních prvků. Další podmínkou je, že takový uzávěr jako celek (tj. včetně bezpečnostních prvků) ztratí při otevření u spotřebitele svoji funkčnost a nelze ho opakovaně použít. To vyplývá z eliminace rizika možného zneužití a znamená, že ve smyslu definice spotřebitelského obalu dle § 3 odst. 1 písm. y) zákona je spotřebitelským obalem rovněž obal, u něhož nemůže dojít ke znovunaplnění, aniž by došlo k výměně uzávěru včetně jeho bezpečnostních prvků. Uvedené definice tak samy o sobě popírají znovunaplnitelnost obalu v závislosti na dispozici

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

s uzávěrem jako celkem a jsou tak garancí před zneužitím obalu a před nahrazením dováženého produktu produktem jiným. To nadto za situace, kdy bezpečnostní prvek (zde kryt, plomba) včetně údajů o produktu činí z prodejní jednotky (ve smyslu znaků uvedených Nejvyšším správním soudem v bodu 14 a 18 rozsudku) jediný nezaměnitelný celek.

79. Takto byl pojem *bez výměny jednorázového uzávěru znovu nenaplnitelný obal* městským soudem posuzován podle zákona o vinařství již v původním rozsudku, a to tak, že s tímto pojmem dle § 3 odst. 1 písm. y) vinařského zákona je nedělitelně spjata definice jednorázového uzávěru podle § 3 odst. 1 písm. z) a tyto definice nepochybně směřují k tomu, aby byla zachována originalita obsahu obalu a jeho objektivní faktická nenaplnitelnost.
80. Soud má za to, že uvedené definice spotřebního obalu již samy o sobě naplňují smysl zákona a jsou zárukou nezaměnitelnosti a znovu nenaplnitelnosti obalů typu KEYKEG a POLYKEG, přičemž další podmínku ztráty funkčnosti uzávěru při jeho otevření (resp. jeho těsnící schopnosti) nelze dovozovat z nebezpečné manipulace, k níž nejsou určeny (viz poučení a zákaz manipulace), ale podmínku funkčnosti uzávěru je třeba spojovat právě s tím, zda došlo či nedošlo k výměně uzávěru včetně jeho bezpečnostních prvků. To proto, že dojde-li k výměně bezpečnostních prvků uzávěru, byť nedojde k vynětí vlastního těla – části uzávěru, pak ve smyslu právně zakotveného pravidla ochrany nelze dovodit, že u předmětného obalu došlo k výměně uzávěru a obal je znovu naplnitelný. Výměna pouhé krytky nezpůsobuje znovunaplnitelnost obalu, a to i přesto nebo právě proto, že zákon, jak ostatně konstatoval i Nejvyšší správní soud, nestanoví požadavek, aby krytka byla nesamostatná. Bezpečnostní prvek tedy nemá pro posouzení uzávěru dle § 3 odst. 1 písm. z) vinařského zákona význam pouze, je-li pevnou součástí uzávěru (bod 28 rozsudku Nejvyššího správního soudu).
81. Uvedené posouzení předmětného obalu v jeho znacích a jeho celku jako prodejní jednotky v místě prodeje a pro spotřebitele Nejvyšší správní soud nezpochybnil, ba naopak jej doplnil důrazem na stanovenou objemovost, když uvedl, že zákonodárce při tvorbě definice pojmu vycházel z předpokladu nevýhodnosti obalů s takto stanoveným limitem 20 l při nelegální manipulaci s jejich obsahem (bod 27 rozsudku).
82. V čem jediném městský soud neobstál ve svých hodnoceních, bylo použití zákona o obalech jako *vodítka* k výkladu pojmu „jednorázový obal“. V tomto řízení tedy městský soud uvedený náhled respektuje a činí tak výklad podle vinařského zákona. Senátu 9A je známo, že v obdobné věci vydal rozsudek i senát 14A městského soudu, který jako primární zdůraznil vztah výrobku jako předmětu prodeje ke vnímání průměrného spotřebitele (jak byl obal vyroben), nikoliv technickou proveditelnost takového naplnění. S uvedeným rozsudkem se městský soud shoduje v tom, ostatně i v souladu s náhledem Nejvyššího správního soudu, že je třeba přihlídnout k obalu jako k prodejní jednotce v místě prodeje v limitovaném objemu, což má zaručit originalitu a opětovné nenaplnění. Nicméně ve svém posouzení senát 9A pro účely posouzení, vyhodnocení spotřebitelského obalu z hlediska jeho opětovné nenaplnitelnosti jako právní otázky podle právních pojmů zákona nemohl nevypořádat a hodnotit spor účastníků řízení o skutkový (technický stav) obalů, tj. zda jde o stav podřaditelný pod právní pojmy vinařského zákona a odůvodňuje jejich aplikaci. Tím je vlastní konstrukce obalu a jeho prvků, s níž se tento senát vypořádal již v původním rozsudku při hodnocení výsledků laboratorních zkoušek i znaleckého posudku předloženého žalobkyní orgánům Inspekce. Ty ukázaly, že uvedené konstrukční údaje zcela zřetelně dokumentují sestavení a funkci obalu včetně užití jeho obsahu pro spotřebitele cestou narušení obalu odtržením bezpečnostního prvku (plomby) a nasazením dávkovače pro *spotřebitelské* užití. Technický popis obalu svědčí o sestavě několika komponentů, které

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

způsobují, že k dávkování obsahu (spotřebě vína) dochází až po odtržení bezpečnostní plomby a nasazení dávkovače, když ten je externě obstaratelným, přičemž je určeným *k vypuštění*, nikoliv k napuštění obsahu. Soud tedy neopominul ani technický popis obalu.

83. Oproti tomu žalovaný postavil pouze stručnou argumentaci v rámci odpovědi na odvolací námitky, že plnění předmětných obalů je možné za pomoci plnicího zařízení, které je volně v prodeji a je technicky možné a relativně snadné. Neposuzoval tedy prodejní jednotku obalu tak, jak jej konstrukční prvky vytvářejí, ale z hlediska možného zneužití za pomoci jinak obstaratelného plnicího zařízení. Zpráva ITC byla zaměřena na těsnost sudů KEYKEG při opakovaném plnění pod tlakem 3 barů v pozici ventilem dolů po otočení obalů o 180 stupňů a 3 opakovaných vyprázdňeních, dle manuálu znázorňujícího situaci po odtržení krycí plomby. Protokoly o zkouškách a připojené posudky v případě zkoušených obalů KEYKEG proklamovaly těsnost uzávěru po odpojení výčepního zařízení po využití plnicího zařízení. Přitom těsnost obalů není pojmovým znakem jednorázovosti či nenaplnitelnosti. Pro posouzení otázky právní nebylo možné přehlédnout ani skutečnost, že např. Protokol o zkoušce D015-11575/21/A01 u obalu popisuje i bezpečnostní prvek – krytku s konkrétními údaji o výrobku, obsahu alkoholu, výrobci a číslu šarže s údaji o bezpečném zacházení s obalem, mající zaručovat originalitu obsahu. Pouhé technicky jakkoliv možné znovunaplnění obalu, nadto v rozporu s údaji o manipulaci na obalu, tak nevylučuje existenci spotřebitelského obalu. Definice nenaplnitelnosti obalu v její úloze ochrany před zneužitím musí být posuzována v souslednosti skutkového (technického) a právního stavu, garantujících originalitu obsahu obalu, k čemuž směřuje úprava podmínky „bez výměny“ vázaná k jednorázovému uzávěru v ust. § 3 odst. 1 písm. y) zákona ve spojení s definicí jednorázového uzávěru jako celku dle § 3 odst. 1 písm. z) vinařského zákona. Městský soud tedy k otázce právní považoval za potřebné posuzovat i to, jak jsou konstrukčně obaly uzpůsobeny a zda je tím garantována ochrana spotřebitele. Nicméně soud se na základě skutkového i právního posouzení shoduje v konečném výstupu, který učinil i senát 14A městského soudu ve svém rozsudku, asice v tom smyslu, že technická proveditelnost opakovaného naplnění z pohledu, jaké způsoby (nelegální) manipulace lze s tímto obalem provést, není rozhodným či úplným kritériem pro posouzení obalu typu KEYKEG a POLYKEG, aniž by byl tento typ obalu posouzen tak, jak je vyroben, zajištěn a určen pro spotřebitele.
84. Z uvedených důvodů soud městský soud v dalším řízení neshledal důvody k provádění dokazování tak, jak bylo odůvodněno při jednání před soudem (viz výše). Ke znaleckému posudku žalované předloženému až v tomto řízení a zejména po vydání napadeného rozhodnutí soud jen mimo rámec posouzení věci podotýká, že odpovědi a závěr tohoto posudku se nově vztahují k jiným funkčním hodnocením prvků uzávěru, než která byla předmětem argumentací do doby vydání napadeného rozhodnutí.

XI. Závěr

85. Na základě všech shora uvedených skutečností městský soud ve sledu závěru Nejvyššího správního soudu považuje v tomto řízení za prokázané, že obaly použité žalobkyní naplňují definici právního pojmu spotřebitelského obalu jako „*bez výměny jednorázového uzávěru znovu nenaplnitelného obalu*“ ve významech vyložených Nejvyšším správním soudem.
86. Vzhledem k tomu, že nesprávné právní posouzení základu věci vedlo k zásahu do práv žalobkyně vydaným opatřením o stažení předmětných vín z oběhu, soud shledal, že podle § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. jsou dány důvody pro zrušení nejen napadeného rozhodnutí, ale i

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

Opatření inspektorky Státní potravinářské inspekce ze dne 23. 6. 2022 vydané v prvostupňovém řízení. V dalším řízení budou správní orgány vázány právním názorem soudu (§ 178 odst. 5 s. ř. s.).

87. Výrok o nákladech řízení je dán ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně byla ve věci úspěšná, soud jí proto přiznal náhradu nákladů řízení spočívající v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3 000 Kč a v nákladech právního zastoupení.
88. O nákladech řízení rozhodl městský soud jedním komplexním výrokem, tj. jak o nákladech řízení před městským soudem, tak i v řízení o kasační stížnosti, které vedl Nejvyšší správní soud pod sp. zn. 6 As 334/2023. Podle § 110 odst. 3 s.ř.s. platí, že zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 11. 2008, č. j. 1 As 61/2008 - 20, k tomu vyložil, že „*v novém rozhodnutí, kterým se řízení končí (§ 61 odst. 1 s. ř. s.), tak krajský (zde městský) soud rozhoduje znovu o náhradě nákladů řízení, a to komplexně. Do těchto nákladů řízení patří jak náklady vzniklé v novém řízení před krajským soudem, tak i náklady, které vznikly v původním řízení před krajským soudem a též náklady, které vznikly v řízení o kasační stížnosti. Tyto náklady přitom tvoří jediný celek a krajský soud o jejich náhradě rozhodne jediným výrokem vycházejícím z § 60 s. ř. s.*“
89. Náklady právního zastoupení byly žalobkyni přiznány za 7 úkonů právní služby (převzetí věci, sepsání žaloby, replika předchozího zástupce žalobkyně, účast na jednání soudu dne 11. 10. 2023, účast na vyhlášení rozsudku v původním řízení dne 18. 10. 2023, vyjádření ke kasační stížnosti a účast na jednání soudu po rozhodnutí Nejvyššího správního soudu dne 13. 11. 2024. Jde o 6 úkonů po 3 100 Kč, a 1 úkon v poloviční výši 1 550 Kč, tj. ve výši 20 150 Kč dle § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. a dále za 7x paušál po 300 Kč dle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky, tj. 2 100 Kč.
90. Soud nestanovil náhradu za doplnění žaloby ze dne 3. 10. 2023, neboť toto doplnění, jak vyplývá z jeho úvodu i podpisu, bylo vypracováno samotnou žalobkyní (resp. jejím jednatelem) a ve vyúčtování zástupce ani není tento úkon uveden. Soud dále nestanovil náhradu za vyjádření – doplnění a návrh ze dne 4. 11. 2024, který došel mětskému soudu po rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, neboť převážná část tohoto podání se týká výhrad žalobkyně k rozhodnutí Nejvyššího správního soudu s odkazem na Ústavním soudem vyložená procedurální pravidla a nikoliv vlastní podstaty věci, přičemž ta byla již v předchozích podáních žalobkyně dostatečně obhajována. Stejně tak soud s ohledem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu nepovažoval za účelný návrh na ohledání předmětu sporu.
91. Žalobkyni dále byly přiznány náklady cestovného jejího právního zástupce dle jím předloženého vyúčtování za 3x cestu na trasách Brno - Praha – Brno za dostavení se k soudu osobním vozidlem (dle technického průkazu AA SEDAN, 5E Škoda Octavia, SPZ X), tedy ve výši 9 523 Kč a související náhradu za ztrátu času na cestách 3x po trase Brno – Praha - Brno (3 x 5 hodin 20 minut), tj. za celkem 33 započatých půlhodin po 100 Kč dle § 14 odst. 3 vyhl.) v částce 3 300 Kč.

Celková částka nákladů za úkony, cestovné a ztrátu času tedy činí 20 150 Kč + 2 100 Kč + 9 523 Kč + 3 300 Kč, tj. částku 35 073 Kč. S připočtením částky DPH ve výši 7 365,33 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty z částky 35 073 Kč, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

hodnoty s připočtením soudního poplatku ve výši 3000 Kč pak celková výše nákladů, které žalobkyni v tomto řízení vznikly, činí 45 438,33 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

Praha 13. listopadu 2024

JUDr. Naděžda Řeháková v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.